

Věc C- 217/20

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

25. května 2020

Předkládající soud:

Rechtbank Overijssel (Nizozemsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

20. května 2020

Žalobce:

XXXX

Žalovaný:

Staatssecretaris van Financiën

Rozhodnutí

RECHTBANK OVERIJSEL

Zasedající ve Zwolle (Nizozemsko)

Správní právo

[OMISSIS]

Mezitímní rozsudek senátu obsazeného vícero soudci ve sporu mezi

[OMISSIS]

žalobce

[OMISSIS]

a

Staatssecretaris van Financiën (státní tajemník pro finance, Nizozemsko),
žalovaný

[OMISSIS]

[OMISSIS]

Řízení

Žalobce podal stížnost proti výši náhrady odměny během dovolené za kalendářní rok, kterou čerpal v období od 25. července do 17. srpna 2017, jak vyplývá z jeho výplatních pásek za červenec a srpen 2017.

Rozhodnutím ze dne 13. října 2017 (napadené rozhodnutí) zamítl žalovaný stížnost žalobce jako neopodstatněnou.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu.

Žalovaný předložil žalobní odpověď.

Jednání se konalo dne 21. září 2018.

Rechtbank (okresní soud) rozhodl v návaznosti na jednání znovuotevřít ústí část řízení, aby Soudnímu dvoru Evropské unie předložil k rozhodnutí předběžnou otázku.

Odůvodnění

1. Žalobce pracuje ode dne 1. března 2002 u Belastingdienst (daňová správa, Nizozemsko), ode dne 1. listopadu 2014 na pozici vyšetřovatele. Ode dne 24. listopadu 2015 je žalobce po delší dobu částečně práceneschopný. Aktuálně je zaměstnán v rámci opatření na znovuzačlenění.

V souladu s čl. 37 odst. 1 Algemeen Rijksambtenarenreglement (Všeobecný řád státních zaměstnanců, dále jen „ARAR“) náleží žalobci během prvního roku nemoci náhrada ve výši 100 % odměny a od 24. listopadu 2016 náhrada ve výši 70 % odměny. Za hodiny, v nichž je žalobce práceschopný, je mu v souladu s čl. 37 odst. 5 ARAR vypláceno 100 % odměny.

Žalobce čerpal dovolenou v období od 25. července 2017 do 17. srpna 2017. Podle výplatních pásek byla žalobci v měsících červenec a srpen 2017 vyplácena za hodiny, v nichž byl práceneschopný, náhrada ve výši 70 % odměny, a to (rovněž) během dovolené, a náhrada ve výši 100 % odměny za hodiny, během nichž byl považován za práceschopného, resp. mohl vykonávat práci v rámci jeho opatření na znovuzačlenění.

Žalobce s tím nesouhlasí. Domnívá se, že má během dovolené nárok na náhradu odměny v plné výši, tedy rovněž za hodiny, v nichž je dlouhodobě práce neschopný. Žalobce se v tomto ohledu odvolává na článek 22 ARAR, na směrnici 2003/88/ES o některých aspektech úpravy pracovní doby a na judikaturu Soudního dvora Evropské unie, zejména na rozsudek ze dne 20. ledna 2009, C-35 [0]/06 a C-520/06 (Schultz-Hoff a další). Žalobce rovněž odkazuje na čl. 31 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie.

2. Žalovaný v dopise ze dne 28. srpna 2017 uvedl, že jediný sporný bod se týká výkladu pojmu „placená“ [dovolená] v evropském právu a v návaznosti na to pojmu „při zachování jeho plné odměny“ v článku 22 ARAR. Vzhledem k neexistenci evropské judikatury k této otázce žádá žalovaný Rechtbank, aby Soudnímu dvoru předložil k rozhodnutí předběžnou otázku.

3. Analýza Rechtbank.

3.1 Článek 22 ARAR

V čl. 22 odst. 1 ARAR je stanoveno, že úředník má každý rok nárok na dovolenou se zachováním jeho plné odměny.

Rechtbank je stejně jako žalovaný v původním řízení toho názoru, že se v této souvislosti „plnou odměnou“ rozumí odměna, která dotčenému úředníku náleží na začátku a během čerpání dovolené. V případě žalobce se jednalo o náhradu ve výši 70 % platu za hodiny, v nichž je práceneschopný a ve výši 100 % za hodiny, v nichž je přesně schopný. Toto je rovněž náhrada, kterou žalobce pobíral během celé své dovolené v období od 25. července 2017 do 17. srpna 2017, se zachováním plného platu.

3.2 Směrnice 2003/88

Článek 7 odst. 1 směrnice 2003/88 stanoví, že členské státy přijmou nezbytná opatření, aby měl každý pracovník nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok v trvání nejméně čtyř týdnů v souladu s podmínkami pro získání a přiznávání této dovolené stanovenými vnitrostátními právními předpisy nebo zvyklostmi.

Rechtbank z ustanovení a bodů odůvodnění této směrnice vyvozuje, že tím evropský normotvůrce zamýšlel přijmout v oblasti organizace pracovní doby kromě jiného ve vztahu k dovolené za kalendářní rok právní předpisy s ohledem na bezpečnost a zdraví. Podle Rechtbank zaručuje směrnice a její výklad Soudním dvorem pouze to, že i v případě úplné pracovní neschopnosti je možnost čerpat placenou dovolenou v délce alespoň čtyř týdnů. Pokud jde o výši náhrady mzdy, která musí být vyplácena během dovolené za kalendářní rok, neobsahuje směrnice žádné další údaje.

Žalobce čerpal po dobu čtyř po sobě jdoucích týdnů dovolenou se zachováním své obvyklé odměny. Do jeho práva vzít si placenou dovolenou tedy nebylo zasaženo.

3.3 Rozsudek ve věci Schultz-Hoff a další

V tomto rozsudku Soudní dvůr s odkazem na svůj rozsudek ze dne 16. března 2006, C-131/04 a C-257/04, Robinson-Steele a další, rozhodl, že pracovník musí během své dovolené pobírat náhradu ve výši obvyklé mzdy. Podle Soudního dvora musí být nárok na dovolenou a nárok na proplacení dovolené považovány za jediný nárok.

Účelem této úvahy je uvést pracovníka během dovolené za kalendářní rok/doby odpočinku do situace, která je, pokud jde o mzdu, srovnatelná s obdobím, kdy pracuje. V případě žalobce je to období, v němž je zčásti práce schopný a ve zbytku v pracovní neschopnosti. Vzhledem k tomu, že žalobce během své dovolené pobíral náhradu odpovídající jeho platu během zbývajících částí roku, je to v souladu s rozsudkem ve věci Schultz-Hoff a další.

Podle čl. 2 písm. f) Bezoldigingsbesluit Burgerlijke Rijksambtenaren 1984 (nařízení o platech civilních zaměstnanců státu 1984, dále jen „BBRA“) se odměnou rozumí součet následujících plnění, na která má úředník nárok:

- plat;
- příspěvky uvedené v kapitole III;
- pravidelný příplatek uvedený v článku 22a;
- měsíční příplatek uvedený v článku 22b.

Platem se podle čl. 2 písm. a) rozumí částka určená s přihlédnutím k ustanovením tohoto nařízení na základě jedné z příloh tohoto nařízení vynásobená pracovní dobou, která se uplatní v případě dotčeného úředníka.

Vzhledem k tomu, že je podle čl. 37 odst. 1 ARAR v druhém roce pracovní neschopnosti vyplácena náhrada ve výši pouze 70 % odměny, lze mít rovněž za to, že toto nikdy neodpovídá celkové odměně, jak je určena v článku 22 ARAR. Rechtbank k tomu uvádí, že Soudní dvůr uvedl v bodě 25 rozsudku ve věci Schultz-Hoff a další, že účelem nároku na placenou dovolenou za kalendářní rok je umožnit pracovníkovi, aby si odpočinul a aby měl volný čas a čas na oddech. Jak rozhodl Soudní dvůr, tento účel se liší od účelu nároku na pracovní volno z důvodu nemoci. Posledně uvedený nárok je přiznán pracovníkovi za účelem zotavení se z nemoci.

Rechtbank si klade otázku, zda takové odlišování tento rozdíl ospravedlňuje.

3.4 Článek 31 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie stanoví, v rozsahu relevantním pro účely projednávané věci, že každý pracovník má nárok na každoroční placenou dovolenou.

3.5 S ohledem na výše uvedené úvahy má Rechtbank za to, že je třeba položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky.

K článku 7

„Je třeba vykládat čl. 7 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES ze dne 4. listopadu 2003 o některých aspektech úpravy pracovní doby v tom smyslu, že pracovník neztrácí svou mzdu nebo její část z důvodu výkonu svého práva na dovolenou za kalendářní rok? Nebo je třeba toto ustanovení

vykládat v tom smyslu, že pracovník si svou mzdu během výkonu svého práva na dovolenou za kalendářní rok ponechává bez ohledu na příčinu toho, proč během čerpání dovolené práci nevykonává?“

„Je třeba vykládat čl. 7 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES ze dne 4. listopadu 2003 o některých aspektech úpravy pracovní doby v tom smyslu, že brání vnitrostátním právním předpisům a zvyklostem, podle nichž náleží pracovníku, který je v pracovní neschopnosti z důvodu nemoci, na začátku dovolené náhrada do výše mzdy, kterou pobíral bezprostředně před začátkem svojí dovolené, i když je tato mzda z důvodu dlouhého trvání pracovní neschopnosti nižší než mzda při celkové pracovní schopnosti?“

„Musí být právo každého pracovníka na placenou dovolenou za kalendářní rok podle článku 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES ze dne 4. listopadu 2003 o některých aspektech úpravy pracovní doby a podle ustálené judikatury Soudního dvora vykládáno v tom smyslu, že brání snížení mzdy během dovolené čerpané během pracovní neschopnosti?“

3.6 Rechtbank přeruší rozhodování až do vyhlášení rozsudku Soudního dvora v této věci.

Rozhodnutí

[předběžné otázky a přerušení řízení]

[Závěrečné ustanovení] [OMISSIS] [OMISSIS]

Opravné prostředky

Proti tomuto mezitímnímu rozsudku není opravný prostředek přípustný. Proti tomuto mezitímnímu rozsudku lze podat opravný prostředek současně s opravným prostředkem proti (případnému) konečnému rozsudku.